

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 581/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Petra Molnára a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného spoločnosťou JUDr. Barbora Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, IČO 47 239 182, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Barbora Ficek Benková, proti postupu Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 55/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 55/2019, týkajúcom sa rozhodovania o návrhu ustanoveného obhajcu na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať a odstrániť prietahy v napadnutom konaní, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že opatrením okresného súdu z 10. januára 2019 bol sťažovateľ ustanovený za obhajcu obvineného [REDAKOVANÉ] v trestnej veci zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona. V uvedenej trestnej veci bola 17. mája 2019 podaná prokurátorkou Okresnej prokuratúry Bratislava III na okresnom súde obžaloba. Obvinený

bol rozsudkom okresného súdu zo 14. augusta 2019 uznaný za vinného a odsúdený na trest odňatia slobody.

3. Sťažovateľ 25. októbra 2019 podal okresnému súdu podľa § 553 Trestného poriadku návrh na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov a ich vyčíslenie. Uznesením okresného súdu zo 4. novembra 2019 bola sťažovateľovi priznaná odmena advokáta. Toto uznesenie napadol sťažovateľ 14. novembra 2019 sťažnosťou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukázal na skutočnosť, že okresný súd o jeho sťažnosti proti uzneseniu o priznaní odmeny za poskytovanie právnej pomoci nerozhodol, pričom od podania tejto sťažnosti uplynuli takmer tri roky. Sťažovateľ dodal, že 31. mája 2022 podal žiadosť o informáciu o stave napadnutého konania. Následne podal 12. augusta 2022 sťažnosť na priedačky predsedovi okresného súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Ani po dvoch mesiacoch od podania sťažnosti nedostal na túto sťažnosť žiadnu odpoveď. Týmto predseda súdu podľa sťažovateľa porušil svoju povinnosť podľa § 65 zákona o súdoch.

5. Sťažovateľ namieta, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu ním označených práv. Poukázal pritom na tú skutočnosť, že v danej veci ide o rozhodovanie o trovách konania za poskytnuté služby obžalovanému v trestnom konaní, ktoré tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Sám nevyvíjal žiadnu procesnú aktivitu, ktorá by mohla byť kvalifikovaná ako obštrukčné správanie. Neodôvodnené priedačky spôsobil iba okresný súd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či napadnutým postupom okresného súdu došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedačov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedačov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1

dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98). Vzhľadom na už uvedené mohol ústavný súd preskúmať namietané porušenie všetkých označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) spoločne.

9. V prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavné sťažnosti odmieta ústavný súd ako zjavne neopodstatnené, ak sa porušenie tohto základného práva namieta v konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015). K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 156/2019, II. ÚS 238/2020).

10. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08, I. ÚS 550/2020, II. ÚS 246/2022). Pojem zbytočné prietahy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, II. ÚS 129/06, IV. ÚS 513/2020).

11. V posudzovanom prípade ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a zo skutočností zistených dopytom na okresnom súde považuje za preukázané, že napadnuté konanie pred okresným súdom trvalo od podania návrhu na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov 25. októbra 2019 do právoplatného skončenia 3 roky a 1 mesiac. Proti uzneseniu okresného súdu zo 4. novembra 2019 o priznaní odmeny advokáta podal sťažovateľ sťažnosť. Okresný súd rozhodol o tejto sťažnosti 11. novembra 2022 tak, že sťažnosť zamietol. Toto uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 22. novembra 2022, keď nadobudlo aj právoplatnosť. Dĺžku konania pred okresným súdom ústavný súd považuje za ústavne udržateľnú. Postup okresného súdu vo veci nebol optimálny a v priebehu napadnutého konania je zrejماً nečinnosť okresného súdu. Na druhej strane treba povedať, že podaná sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu splnila požadovaný efekt, keďže v krátkom čase po jej podaní (3 mesiace, pozn.) bolo vo veci sťažovateľa rozhodnuté.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí postup okresného súdu v posudzovanom konaní ako ojedinelý prietah, ktorý v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci s prihliadnutím

na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu okresný súd už právoplatne rozhodol o sťažnosti sťažovateľa, čím bola odstránená sťažovateľom namietaná nečinnosť okresného súdu (do mesiaca od podania ústavnej sťažnosti, pozn.), nevybočuje z medzí ústavnej akceptovateľnosti, teda nedosahuje mieru ústavnej relevancie, a tak ani neodôvodňuje záver o vyslovení porušenia sťažovateľom označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu